

וחששותיו לפעול במלוא תנופת ההתקפה — וביחוד כאשר אגפיו חשופים. לעומת זאת, אילו היה לו עומק — לא היה צריך לחשוש לאגפיו. אך כתוצאה מן המצב בו הוא נתון, נובע אצלו קצב-התקדמות הססני — שאין כמוהו נוה לאש האויב.

לא יקשה לחזות מראש מצבים מסוגים אלה, ועוד שכמותם. אימון בלתי מספיק בשיתוף הפעולה רגלים-שריון-ארטילריה חושף את הרגלים לאש שטוהת-מסלול; את הטנקים — לאש נגד-טנקים; ואת הארטילריה — לפגיעת טנקים. כך, למשל, עוצבות-שריון שאינן מאומנות דיין למעבר מהיר להגנה — חושפות אף הן את עצמן, בשלב-מעבר כזה, לאבידות רבות. מה הן המסקנה והעצה? אחת היא התשובה — ואף היא אינה חדשה — להציג דרישות, לשקוד ולהקפיד. הדרך הבדוקה והמנוסה — הלא היא האימון הריאליסטי והאינטנסיבי ב„דב-רים קטנים“. דרך אחרת אין. היסודות הידועים המה: משמעת, רמה גבוהה של שדאות, שימוש בנשק וכושר גופני, אלה, כשהם משולבים בבטחון עצמי של כל לוחם ומוראל גבוה — הם-הם בחניו האמתיים של המפקד; כי הרי הם תוצאה של מנהיגות טובה — ורק של מנהיגות טובה.

במרחק רבי-מדי ממנו (אולי בגלל חוסר-בטחון, או מחמת חוסר חיסון-קרב — אולי גרם פעם תרגיל-אש-חיה לנפגעים בין המתאמנים, ופגע בהרגשת-הבטחון של החייל — או מחמת חוסר תרגול מספיק). אם כזאת יקרה, כי אז תהיינה האבידות גדולות; כי מן הרגע בו הועתקה כבר האש הלאה, לעומק, מספיק האויב שבעמדות-הקדמיות להתאושש, לחזור לפעור לה — ולפגוע במסתערים. לפעמים נגרמות אבידות למרות שהגייסות המסתערים התקדמו לפני-כן קרוב לאש המסייעת; אלא שכאשר היא מועתקת — אין הם מנצלים מיד את עצמת-אשם-הם כדי להוסיף ולהתקדם במהודק בעקבותיה. במקרה כזה מתאושש האויב עד מהרה, והאבידות בקרב כוחותינו רבות. נכון, גם מצב זה ידוע — ובכל זאת...

● מצב ששי נוצר כאשר חסרים — לפרט, ליחידה ולעוצבה — אימוני-לילה. מחמת חוסר בטחון בלילה גוברת אוי הנטיה לנוע ולהלחם ביום — וכל יתרונו של הלילה כמסתור, עקב כך שבתנאים אין אש היריב תכליתית, מתבזבז לירק; וידוע גם ידוע כי האבידות בקרב-יום הן גדולות מאלו של קרב-לילה.

● מצב שביעי אשר יוזכר כאן הוא זה שבו חסר לכוח התוקף עומק מספיק. העדר העומק מגדיל את הסנסנות המפקד

פינת הפלס

נוגלה-נוקשים טרנזיסטורי

עוד אנוצעי לפריצת שדות-מוקשים

ישנן גם כיום בעיות מסוגה של „ביצת קולומבוס“, הנראות כפשוטות ביותר — ואולי יש להן פתרון פשוט — אך נראה שלא פשוט למצוא פתרון ממשי וישים. כזו היא הבעיה של פריצת שדות-מוקשים. הפתרון שנועד להקל סוגיה קשה זו על החייל-הרגלי השבדי מבוסס על צירוף של גורמים שונים. ביסודו — פתיל 150 מטר אורכו — ו-75 קילוגרם משקלו (דהיינו — חצי קילוגרם למטר אחד של נתיב פרוץ). השרוך מוטל קדימה באמצעות רקטה (בקוטר 10.3 ס"מ, 8 ק"ג משקלה) — והוא נישא באמצעות מצנח. כדברי מטפחיו השבדיים, התקנת כלי-ההטלה לירי — וכאן אחד השיקולים העיקריים בהערכת האמצעי החדש — אינה מצריכה אלא דקה אחת.

ה„הזערה“ (מיניאטוריציה בלע"ז), אשר התפתחה האלקטרוניקה אפשרה אותה בשטחים רבים של ציוד וטכניקה צבאיים, מתחילה לתת את אותותיה גם בשדה גילוי המוקשים וסילוקם — שדה שתמיד היה, כידוע, לא רק רווי-דמם של הנפגעים הרבים, מן העוסקים בו, אלא רווי-זיעה, בגלל כובד המכשירים ומאמץ תפעולם. הטרנזיסטור — הוא שיקל מעתה לא רק על ההקשבה לאלחוט אלא גם על „ראיה“ של המוקש הסמוי. הכלי החדש — שמשקלו רק חצי מזה של קודמו במלחמת-קוריאה, אשר פותח על-ידי צבא ארה"ב, רגיש הן למוקשי-מתכת והן לאלה שמיכלם עשוי עץ או חומר-פלסטי — שכן רגישותו קשורה גם בחצורתו של העצם החבוי הקטלני. אף תיקונו המהיר בשדה-הקרב יהיה פשוט הרבה יותר; כי מבנהו מאפשר לבצע החלפת חלקים בו על-ידי „החלפת מכללים“, לפי הודעה המסתמכת על רשימה-קבועה של סימני-צבע.